

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2018r.

Sąd Okręgowy w Toruniu, VI Wydział Gospodarczy

na posiedzeniu w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Wojciech Modrzyński (spr.)

Sędziowie: SO Jerzy P. Naworski

SO Zbigniew Krepski

Po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2018 r. w Toruniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa D. K.

przeciwko K. C.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 19 marca 2018 roku w sprawie V GNC 5069/17

postanawia:

oddalić zażalenie

Zbigniew Krepski Wojciech Modrzyński Jerzy P. Naworski

VI Gz 146/18

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 marca 2018 Roku Sąd Rejonowy w Toruniu zasądził od K. C. na rzecz D. K. kwotę 1550,65 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zabezpieczającego.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, iż w dniu 10 stycznia 2018 roku wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zasądzący od K. c. na rzecz powoda D. K. kwotę 14.145 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych i koszty procesu w kwocie 2492zł.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pozwany zarzucając zaskarżonemu naruszenie przepisów postępowania tj.:

- 1) Art. 745§1 i 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i zasądzenie kosztów postępowania zabezpieczającego po upływie 14 dni od daty uprawomocnienia się postanowienia komornika ustalającego koszty postępowania zabezpieczającego
- 2) §3 ust. 5 w zw. z §8 ust. 1 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych poprzez ich niezastosowanie i zasądzenie 1/4 stawki od kwoty 3600 zł, zamiast 1/4 liczonej od kwoty 2400 zł, tj. 600 zł.

W tej sytuacji pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku o zasądzenie kosztów postępowania zabezpieczającego oraz zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego jest bezzasadne.

Za chybiony uznać należało zarzut naruszenia art. 745§1 i 2 k.p.c. polegający na jego niezastosowaniu i uwzględnieniu wniosku powoda złożonego po upływie 14 dniowego terminu do jego wniesienia.

Zgodnie art. 745§1 i 2 k.p.c. o kosztach postępowania zabezpieczającego Sąd rozstrzyga w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, a o kosztach postępowania zabezpieczającego później powstałych rozstrzyga na wniosek strony Sąd, który udzielił zabezpieczenia. Jeżeli postanowienie, w którym udzielono zabezpieczenia, zostało wydane przed wszczęciem postępowania w sprawie, a uprawniony nie zachował wyznaczonego mu terminu do jej wszczęcia, obowiązany może w terminie dwóch tygodni od upływu tego terminu złożyć wniosek o przyznanie mu kosztów. W tym terminie wniosek taki może zgłosić uprawniony, jeżeli nie wytoczył sprawy dlatego, że obowiązany zaspokoił jego roszczenie.

Dla oceny terminowości złożenia wniosku o przyznanie kosztów postępowania zabezpieczającego powstałych po wydaniu tytułu zabezpieczenia należy stosować per analogiam art. 745 § 2 k.p.c., w którym przewidziano termin dwóch tygodni do złożenia stosowanego wniosku liczony od daty prawomocności postanowienia Komornika o ustaleniu kosztów postępowania zabezpieczającego (tak: SN w postanowieniu z dnia 22 września 1995 r., III CZP 117/95, OSNC 1995, nr 12, poz. 179). Zatem termin ten nie jest liczony, jak czyni to skarżący od daty doręczenia pełnomocnikowi wierzyciela postanowienia, a od daty jego prawomocności. Jak wynika z akt komorniczych, postanowieniem z dnia 13 lutego 2018 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Toruniu M. I. w sprawie Km (...) ustalił koszty postępowania zabezpieczającego na kwotę łączną 650,65 zł. Z załączonych akt egzekucyjnych wynika, iż odpis postanowienia doręczono pozwanemu w dniu 8 marca 2018 roku i pełnomocnikowi powoda w dniu 20 lutego 2018 roku. Termin do zaskarżenia postanowienia jest 7- dniowy. Postanowienie Komornika w tym przedmiocie staje się prawomocne z upływem 7 dniowego terminu od dnia najpóźniejszego doręczenia tj. w sytuacji kiedy odpis postanowienia doręczono stronom, prawomocność oblicza się biorąc pod uwagę najpóźniejszą datę odbioru korespondencji. Zatem, wbrew stanowisku skarżącego, powyższe postanowienie uprawomocniło się z dniem 13 marca 2018 roku. Zgodnie z art. 363§1 k.p.c. orzeczenie staje się prawomocne, jeżeli nie przysługuje co do niego środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia.

W omawianej sprawie pełnomocnik powoda wniosek o przyznanie kosztów postępowania zabezpieczającego złożył 14 marca 2018 roku, co potwierdza data na kopercie (K-54 akt). W tej sytuacji uznać należy, iż wniosek ten złożony został w terminie określonym w art. 745§2 k.p.c., a zarzut pozwanego jest niezasadny.

Również zarzut naruszenia przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców Prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) uznać należy za chybiony. Zgodnie z §8 ust. 1 pkt 7 powyższego Rozporządzenia stawki minimalne wynoszą w sprawach egzekucyjnych przy egzekucji z nieruchomości - 50% stawki obliczonej na podstawie § 2, a przy egzekucji innego rodzaju - 25% tej stawki. Do postępowania zabezpieczającego per analogiam stosuje się stawki przewidziane w postępowaniu egzekucyjnym. Mając na uwadze, że suma zabezpieczenia wynikająca z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 9 maja 2017 r., sygn. akt VI GNC 5069/17, wynosiła 14.145 zł (k.36 akt), a wykonanie zabezpieczenia było innego rodzaju niż z nieruchomości, stawkę minimalną wynagrodzenia pełnomocnika ustalić należało w oparciu o §2 pkt 5 Rozporządzenia jako ¼ stawki minimalnej w wysokości 3600 zł – przy wartości przedmiotu sprawy określonego powyżej 10.000 zł do 50.000 zł. Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy ustalił wynagrodzenie pełnomocnika na kwotę 900 zł jako ¼ część stawki przewidzianej w §2 pkt 5 Rozporządzenia. Stanowisko pozwanego, iż stawka wynagrodzenia pełnomocnika ustalona winna być w oparciu o §3 powołanego Rozporządzenia jest błędna. Skarżący nie zauważa, iż §8 ust. 1 pkt 7 Rozporządzenia wprost odnosi się do stawki minimalnej ustalonej w §2 Rozporządzenia.

Mając powyższe na uwadze zażalenie pozwanego należało oddalić w oparciu o art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397§2 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k.p.c. orzekł jak wyżej.

Zbigniew Krepski Wojciech Modrzyński Jerzy P. Naworski

(...)

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

T., (...)

(...)